

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 12.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940342352/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

snarere forundre, at en saa ung Pige allerede er kommen saa vidt med sin Reflexion, end at hun ikke endnu er kommen til Ende med den.

Jeg har med Flid fremhævet, hvad der fra visse Synspunkter kan udsættes og maaskee vil blive udsat paa dette lille Skriff, thi saaledes vil Læseren ikke være uforberedt, dersom de hiehen hørende Steder skulde blive opfattede af ham paa denne Maade, og han vil ikke -- hvad som desværre saa ofte skeer -- lade sig ved enkelte enten virkelige eller formeendlige Mangler forstyrre i Nydelsen og Vurderingen af de langt overveiende Skjønheder, hvilke jeg vel skal vogte mig for at udhæve med samme Omhu, da jeg ønsker, at Læseren uforberedt maa gribes af dem.

Og atter har jeg maaskee opvakt en falsk Forestilling om Characteren af disse Blades Indhold. Efter at have nævnet de dybe Ideer og betydningsfulde Spørgsmaal, hvormed de beskæftige sig, og efter at have bragt Claras Navn i Forbindelse med et af Historiens største og meest glimrende Idealer, kunde Læseren vente sig en ligesaa glimrende Skueplads for ligesaa brogede Begivenheder. Men istedenfor disse vil han finde den ikke uinteressante Contrast af den meest hverdagsagtige Gruppering indenfor den mindste og snevreste Ramme. Claras Omgivelser høre for største Delen til de almindelige Hverdagsmennesker; mellem disse og deres Interesser spirer hendes Aand, som en Passionsblomst, der er plantet i en Kaalhave. Hun er virkelig i et Kloster, thi hun lever i sine Tanker, uden sandt Samqvem med den Verden, som omgiver hende. Af Begivenheder forekomme saa godt som slet ingen. Først i Slutningen fremføres i al Hast en Forvikling og Opløsning, der for et Øieblik frembringer den Illusion, at man læser en Novelle. Hvo som i disse Blade venter at finde «en Historie», vil kun finde en skuffet Forventning; men Den, som interesserer sig for at læse nye *«Bekjendelser af en skjan Sjæl,»* vil finde, hvad han søger.

Men Hensyn til den Form, hvori Bogen er affattet, vil jeg ligeledes lade Forfatterinden selv tale: «Den er skreven i Breve, og jeg har søgt at undgaae en Omstændighed, som altid har plaget mig ved Bøger, der vare skrevne i denne Form: den nemlig, at de næsten altid ere skrevne til *Læserne*, ikke til *Læseren*. Jeg har stræbt at vedligeholde den frie, undertiden overgivne Tone, hvori en ung Pige

skriver til sine Veninder, den dristige Hengivelse til Øieblikkets Indskydelser, hun i saadanne Breve med ungdommelig Naturlighed overlader sig til. Jeg har virkelig tænkt mig denne Verindes hele Personlighed, og med Villie ignoreret enhver anden Læser, imens jeg skrev.»

Den unge Forfatterinde har ikke været uden Betænkelighed ved at overgive til det store Publicum hvad hun hidtil havde gjort i sine stille Tanker. Men hendes Betænkelighed var ikke Frygt for Bogens mulige Skjæbne i et dømmende Publicums Hænder; den var Frygt for, at hendes Fordring paa at læses kunde være Ubeskedenhed eller Indbildskhed. Hendes Undskyldning i denne Henseende lyder saaledes: »Det er dog saa naturligt at elske Det, man har baaret i sin Sjæl, Det, man erkjender for Aand af sin Aand, og Liv af sit Liv, og at man ønsker at see det træde ud i Virkeligheden, for at det, om muligt, kunde gjøre Andre den samme Glæde, det har gjort os selv. Det er saa nedtrykkende, altid at modtage, og aldrig at give.»

Med det Ønske, at Gaven, som kommer fra et rigt Hjerte og fra rige Evner, maa finde en velvillig Modtagelse, slutter jeg de indledende Ord, som jeg ikke blot havde *paataget* mig at skrive, men hvis Frembærer jeg maatte ønske at være.

J. L. Heiberg